

Arrest

nr. 344 688 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. THOENG
Luikersteenweg 185 - 187
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat D. THOENG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 augustus 2025 en luidt als volgt:

“(…)

De heer: B. D. L., K. R., geboren te 's-Gravenhage, op (...) 2002 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegekend.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-plegen van wanbedrijven-aanstoker of hoofd, informaticabedrog, manipulatie van informaticagegevens, omzetting of overdracht criminele vermogensvoordelen, deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 26.05.2025 werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 54 maanden. De criminele organisatie was quasiprofessioneel gestructureerd en ontplooide grensoverschrijdende activiteiten. De organisatie was opgebouwd rond een uitgekiend 'businessmodel', waarbij gelden van nietsvermoedende burgers afgeleid werden middels phishing-praktijken. De verduisterde gelden werden gebruikt om on line aankopen te verrichten van gemakkelijk te verhandelen producten, die op verschillende locaties in meedere landen werden geleverd, daar werden opgehaald door tussenpersonen en nadien te gelde werden gemaakt door weer anderen. Vermogensvoordelen werden (deels) weggesluisd naar buitenlandse rekening. Het staat vast dat de organisatie bestond uit meerdere personen met een doorgedreven taakverdeling (mules, bunkers, cashers, ...), internationale bindingen had en gebruik maakte van listige kunstgrepen om op onrechtmatige wijze aanzienlijke vermogensvoordelen te verwerven. Phishing of internetbedrog is een ware plaag geworden. De maatschappelijke evoluties verplichten burgers tot het gebruik van internetbankieren en het uitvoeren van virale (financiële) transacties. De draagwijdte van bepaalde internet-handelingen zijn niet steeds voor elkeen duidelijk. De betrokkene ziet hierin een opportuniteit om onschuldige burgers te misleiden met het oog op gemakkelijk geldgewin. Het liet betrokkene blijkbaar onverschillig dat het slachtoffer achterblijft met een financiële kater, een geschokt vertrouwen en het onbehaaglijk gevoel bedrogen te zijn. intussen maakte de betrokkene grote sier met andermans geld en pochte met zijn criminele realisaties. Betrokkene zit ingebed in een misdadig milieu. Hij handelde niet impulsief, maar was doordacht en bereidde zijn slag goed voor. Hij nam een leidende rol op binnen een criminele organisatie, waarbij hij anderen aanwierf en aanstuurde teneinde het succes van zijn criminele avontuur te maximaliseren en zijn straffeloosheid te verzekeren. Hierdoor groeide de negatieve impact van de misdadige onderneming en werd de schade voor de samenleving danig verhoogd. De betrokkene zich gevoelig voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin zodat het niet uitgesloten is dat hij in de toekomst opnieuw laat verleiden. Er zijn geen overtuigende indicaties dat de betrokkene definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (bendevoorming-plegen van wanbedrijven-aanstoker of hoofd, informaticabedrog, manipulatie van informaticagegevens, omzetting of overdracht criminele vermogensvoordelen, deelname aan bendevoorming) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 27.02.2024 in het Rijk verblijft en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 17.07.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij vulde het formulier "hoorrecht" in waarin hij verklaarde dat hij sinds 27.02.2024 in België verblijft. Hij reisde vanuit Spanje met het vliegtuig naar België. Hij verklaarde dat hij zijn rijbewijs en identiteitskaart in het griffiedossier zitten. Hij kwam naar België om zijn straf uit te zitten. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of familieleden te hebben in België. Hij verklaarde in België niet te hebben gewerkt, noch een opleiding te hebben gevolgd. Hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst of een land waar hij een verblijfsrecht heeft. hij verklaarde dat hij wil terugkeren naar Nederland. Hij verklaarde dat hij nooit eerder werd veroordeeld in een andere EU lidstaat. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

Op 27 augustus 2025 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een (tot het Belgische grondgebied beperkt) inreisverbod van tien jaar op te leggen.

Dit inreisverbod maakt de tweede bestreden beslissing uit, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: B. D. L.

Voornaam: K. R.

Geboortedatum: (...) 2002

Geboorteplaats: 's-Gravenhage

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. De beslissing tot verwijdering van 27.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoering-plegen van wanbedrijven-aanstoker of hoofd, informaticabedrog, manipulatie van informaticagegevens, omzetting of overdracht criminele vermogensvoordelen, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 26.05.2025 werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 54 maanden. De criminele organisatie was quasi-professioneel gestructureerd en ontplooide grensoverschrijdende activiteiten. De organisatie was opgebouwd rond een uitgekiend 'businessmodel', waarbij gelden van nietsvermoedende burgers afgeleid werden middels phishing-praktijken. De verduisterde gelden werden gebruikt om on line aankopen te verrichten van gemakkelijk te verhandelen producten, die op verschillende locaties in meerdere landen werden geleverd, daar werden opgehaald door tussenpersonen en nadien te gelde werden gemaakt door weer anderen. Vermogensvoordelen werden (deels) weggesluisd naar buitenlandse rekening. Het staat vast dat de organisatie bestond uit meerdere personen met een doorgedreven taakverdeling (mules, bunkers, cashers, ...), internationale bindingen had en gebruik maakte van listige kunstgrepen om op onrechtmatige wijze aanzienlijke vermogensvoordelen te verwerven. Phishing of internetbedrog is een ware plaag geworden. De maatschappelijke evoluties verplichten burgers tot het gebruik van internetbankieren en het uitvoeren van virale (financiële) transacties. De draagwijdte van bepaalde internethandelingen zijn niet steeds voor elkeen duidelijk. De betrokkene ziet hierin een opportuniteit om onschuldige burgers te misleiden met het oog op gemakkelijk geldgewin. Het liet betrokkene blijkbaar onverschillig dat het slachtoffer achterblijft met een financiële kater, een geschokt vertrouwen en het onbehaaglijk gevoel bedrogen te zijn. intussen maakte de betrokkene grote sier met andermans geld en pochte met zijn criminele realisaties. Betrokkene zit ingebed in een misdadig milieu. Hij handelde niet impulsief, maar was doordacht en bereidde zijn slag goed voor. Hij nam een leidende rol op binnen een criminele organisatie, waarbij hij anderen aanwierf en aanstuurde teneinde het succes van zijn criminele avontuur te maximaliseren en zijn straffeloosheid te verzekeren. Hierdoor groeide de negatieve impact van de misdadige onderneming en werd de schade voor de samenleving danig verhoogd. De betrokkene zich gevoelig voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin zodat het niet uitgesloten is dat hij in de toekomst opnieuw laat verleiden. Er zijn geen overtuigende indicaties dat de betrokkene definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose scheidt voor de toekomst. Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene werd op 17.07.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij vulde het formulier "hoorrecht" in waarin hij verklaarde dat hij sinds 27.02.2024 in België verblijft. Hij reisde vanuit Spanje met het vliegtuig

naar België. Hij verklaarde dat hij zijn rijbewijs en identiteitskaart in het griffiedossier zitten. Hij kwam naar België om zijn straf uit te zitten. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of familieleden te hebben in België. Hij verklaarde in België niet te hebben gewerkt, noch een opleiding te hebben gevolgd. Hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst of een land waar hij een verblijfsrecht heeft. Hij verklaarde dat hij wil terugkeren naar Nederland. Hij verklaarde dat hij nooit eerder werd veroordeeld in een andere EU lidstaat. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

De verzoeker zet het volgende enig middel uiteen:

"Eerste en enig middel: Schending de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.AC.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étrr 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, RAC.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen, Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verweerster meent dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerster verwijst naar een veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep te Gent. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 54 maanden.

Verweerster beargumenteert dat er naast de veroordeling "geen overtuigende indicaties zijn dat betrokkene definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst. "

Uit bovenstaande concludeert verweerster dat verzoeker een gevaar vormt voor "de rust van de burgers, evenals de handhaving van de openbare orde. "

A. Er is niet voldaan aan de ernstige redenen van openbare veiligheid of openbare orde. Het gedrag van verzoeker vormt geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd In het Bouchereau arrest:

'het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt,) dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. " (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-SS4-13, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H. T', van 24 juni 2015, C 373-13, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Elke inbreuk op de wet impliceert dus een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt, Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerster verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 26/05/2025.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt CP zichzelf geen motivering van deze maatregel om het grondgebied te verlaten Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling heeft geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. (Hof van Justitie C-348/96 - Calfa t. Griekenland, 5 23 ev en art. 27 van de richtlijn 2004/38.)

Er moet bovendien sprake zijn van een daadwerkelijke en vastgestelde kans dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan. Een loutere hypothetische kans bestaat niet.

Verweerster stelt dat er geen overtuigende indicaties zijn dat verzoeker afstand wenst te doen van zijn crimineel milieu Verweerster poneert dit. doch geeft geen argumentatie waaruit zou blijken dat verzoeker geen afstand wenst te doen. Verweerster heeft het risico tot recidive niet onderzocht.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel' belang van de samenleving aantast'.

Omdat er in casu een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar werd opgelegd, tien jaar om precies te zijn, dient verwerende partij daarenboven te motiveren waarom er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals blijkt uit artikel 44nonies, 52 Vreemdelingenwet.

Verweerster faalt hierin.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten, is verzoeker van oordeel dat het risico op recidive voor verzoeker - het criterium dat het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter omhelst - niet wordt aangetoond. Verzoeker werd sedert het arrest van het Hof van beroep te Gent niet meer veroordeeld.

Verwerende partij ziet in dit verband een aantal zaken over het hoofd (waarvan verwerende partij nochtans op de hoogte was of diende te zijn), en slaagt er niet in om aan te tonen dat er een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaat dat verzoeker opnieuw strafrechtelijke daden zal begaan Verwerende partij had hier immers een in globo onderzoek moeten voeren naar het recidiverisico en het bestaan van een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging. Het HVJ stelt In de gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16 van 2 mei 2018 met betrekking tot artikel 27, 2de lid van de Burgerschapsrichtlijn:

"56. Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de

betrokkene verweten misdrijven Of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het ci dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele woorden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.”

Uit de kennisgeving van de beslissing blijkt niet dat verweerster een onderzoek gevoerd heeft, Meer zelfs, verweerster verwijst enkel naar het vroegere gedrag van betrokkene om haar beslissing te staven.

Het risico op recidive kan niet blijken uit een loutere opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen. Bovendien stelt verweerster: "De betrokkene zich gevoelig voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin zodat het niet uitgesloten is dat hij ii de toekomst zich opnieuw laat verleiden.

Bij gebrek aan dergelijk zorgvuldig en volledig onderzoek, valt het niet in te zien hoe verwerende partij vervolgens op algemene wijze kan verwijzen naar het winstgevende karakter van het misdadig gedrag om tot de conclusie te komen dat er sprake is van een recidiverisico.

Verwerende partij verliest hiermee uit het oog dat verzoeker momenteel zicht op werk heeft en ook zicht huisvesting. Tijdens de incriminatieperiode, die aan de grondslag van de veroordeling ligt, had verzoeker geen tewerkstelling, Verzoeker kan wonen bij zijn vader in Den Haag en zijn vader is ook bereid om verzoeker na diens vrijlating te werk te stellen in zijn bedrijf" (stuk 3)

Verzoeker zit nu opgesloten in de nieuwe gevangenis van Dendermonde. Indien verwerende partij dan nog zou oordelen dat er sprake zou kunnen zijn van recidive, is dit thans geneutraliseerd door de opsluiting van verzoeker.

Er is geen sprake van een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging.

Verzoeker komt sinds 09/09/2025 in aanmerking voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verwerende partij hier in de bestreden beslissing ook met geen woord over rept duidt eens te meer aan op de onzorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek.

De gevangenisdirectie, de psychosociale dienst van de gevangenis en het Openbaar Ministerie hebben nog geen advies opgesteld in het kader van de voorwaardelijke invrijheidsstelling om het grondgebied te verlaten,

Verweerster is voorbarig geweest met haar oordeel over het recidiverisico van verzoeker. Zij had bovenstaande adviezen kunnen gebruiken om het gedrag van verzoeker te beoordelen.

De procedure met betrekking tot de voorlopige invrijheidsstelling met het oog om het grondgebied te verlaten onderzoekt of er geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet kan tegemoet komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.

Artikel 47, 52 van de Wet Externe Rechtspositie bepaalt:

“2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering kan aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

- 1° de mogelijkheden voor de veroordeelde om een onderdak te hebben;
- 2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;
- 3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou
- 4° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden.”

De wet bepaalt dat er dient na te gaan of de in vrijheid gestelde veroordeelde een objectief risico vertoont om te hervallen in de criminaliteit die die belangrijke maatschappelijke onrust teweegbrengt of op significante wijze recidive zal plegen in hetzelfde type van criminaliteit als deze die de in de uitvoering zijnde veroordelingen heeft gerechtvaardigd.

De collectieve brief nr/ 151 van 11 augustus 2022 - geactualiseerd op 01/09/2023 - van de Federale Overheidsdienst Justitie bepaalt een aantal aanwijzingen die het recidiverisico kunnen bepalen.

“- Aard van de gepleegde feiten.

- Rekening houden met het opvangmilieu en de personen met wie de veroordeelde omgaat
- Kunnen de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn (criminogenese) zich voordoen tijdens de strafuitvoeringsmodaliteit?
- Wat is de houding van de veroordeelde ten aanzien van de feiten en de slachtoffers?
- Is er sprake van gerechtelijke antecedenten (oord van de feiten en perioden van overtreding)?
- Zijn vroegere maatregelen op dit vlak reeds mislukt en wat was dé in die context gepleegde recidive?”

Verzoeker beseft dat het hier om twee verschillende procedures gaat, maar de voorgestelde aanwijzingen in de procedure strafuitvoering tonen aan dat het recidiverisico grondig beoordeeld moet worden. Zij tonen bovendien aan hoe een overheid deze kan beoordelen.

Uit de beslissing van verweerster met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, blijkt niet dat zij zich dezelfde vragen heeft gesteld over het actuele gedrag van verzoeker en of verzoeker nu nog een dreiging vormt voor de openbare orde.

Verweerster is bovendien niet nagegaan welke inspanningen verzoeker reeds geleverd heeft sinds het arrest van 26/05/2025.

Verwerende partij gaat ook voorbij aan het re-integratietraject van verzoeker.

Verwerende partij heeft ook het gedrag van verzoeker in het kader van zijn detentie niet in kaart gebracht. Nochtans is dit ook een element dat inzicht geeft in het al dan niet voorhanden zijn van een actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Verwerende partij stond wel in contact met de strafinrichting, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Indien verwerende partij hiernaar gevraagd zou hebben, kon zij informatie bekomen hebben

Verzoeker is omwille van het bovenstaande dan ook van oordeel dat de recidiverisico-analyse op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Verzoeker is van oordeel dat hij geen 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

Daarnaast is verzoeker in het licht van artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn van oordeel dat de opgelegde maatregelen evenredig moeten zijn met het doel dat zij voor ogen hebben, Het evenredigheidsbeginsel betekent dat de Unielidstaten verplicht zijn om bij haar optreden het minst ingrijpende middel te kiezen.

Het doel van verweerster is om verzoeker het grondgebied te ontzeggen in het kader van de openbare orde. Zij wenst de samenleving van de Belgische staat te beschermen tegen criminaliteit.

Verzoeker is van mening dat het doel ook op een andere - minder ingrijpende - manier bereikt kan worden.

Zoals reeds aangehaald komt verzoeker in aanmerking voor een de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied te verlaten.

Verzoeker zal binnen afzienbare tijd het Belgische grondgebied ook verlaten.

Zoals verwerende partij correct aanhaalt in haar beslissing heeft verzoeker weinig belangen in België. Hij heeft geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of familieleden. Hij heeft bovendien geen ziekte dewelke hem kan belemmeren om terug te reizen. Verzoeker heeft zelf verklaard dat hij in principe wel akkoord is om terug te keren naar Nederland.

Vanaf de aanvraag van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied te verlaten, dient SURB uitspraak te doen binnen de termijnen bepaald in artikelen 49 tot 52 Wet Externe Rechtspositie:

“Art. 52. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechtbank na de ontvangst van het advies van het openbaar ministerie. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk maanden na de indiening van het schriftelijk verzoek na de ontvangst van advies de directeur.

Daar evenwel verzoeker het grondgebied binnen afzienbare tijd zal kunnen verlaten, is verzoeker van oordeel dat de maatregelen van verweerster niet voldoen aan het evenredigheidsbeginsel.

Naast het evenredigheidsbeginsel, dient de bestreden beslissing ook te voldoen onder andere andere vereisten:

- “- Uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag;*
- Dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormen;*
- Algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.*

Zoals hierboven gesteld is verzoeker van oordeel dat de risicoanalyse van verwerende partij fundamenteel gebrekkig en onzorgvuldig is. Er vindt nauwelijks een individuele en geconcretiseerde beoordeling plaats en er wordt slechts in algemene bewoordingen verwezen naar het winstgevende karakter van de strafrechtelijk vervolgte feiten die verzoeker pleegde.

Dit soort motivering heeft veel weg van louter algemene preventieve redenen die voorbij gaan aan de concrete situatie die het voorwerp van onderzoek moet uitmaken.

Verwerende partij maakt haar analyse die tot het besluit leidt dat er sprake zou zijn van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In deze analyse wordt één correctionele veroordeling opgesomd. Er ligt geen daadwerkelijke en concrete analyse van verzoekers handelen voor-

Uit bovenstaande blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing deze beslissing niet schragen, waardoor de motiveringsplicht werd geschonden.

Er kan bovendien uit het voorgaande immers niet warden ingezien hoe verwerende partij een inreisverbod van 10 jaar proportioneel acht,

Uit het bovenstaande blijkt dat voor verzoeker niet werd aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde Of nationale veiligheid betekent en dat verwerende partij hieromtrent een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht die op haar rust, alsook met artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

B. Met betrekking tot het in de duur van het inreisverbod.

Artikel 44nonies stelt in paragraaf 2:

“§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijfjaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de open bare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Op dit punt faalt de bestreden beslissing. aldaar zij geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij louter op basis van vluchtige conclusies heeft geoordeeld.

Verweerster haalt enkel aan dat "het winstgevende karakter van het misdadig gedragen van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat het gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging. met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, 5 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Verzoeker is van oordeel dat criterium 3 onvoldoende gemotiveerd is. Verzoeker is van mening dat verweerster gebruikt heeft gemaakt van een aantal stijlclausules, doch weinig heeft stilgestaan bij de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor naar de argumentatie die zij reeds uiteen heeft gezet onder punt A.

Het voorgaande maakt dan ook een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motivatieplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een schending van artikel 27, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en artikel 44nonies Vreemdelingenwet"

2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen, zowel in rechte als in feite, op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Het bestreden bevel om het Belgische grondgebied te verlaten geeft duidelijk aan te zijn getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde licht in dit kader op uitgebreid gemotiveerde wijze toe waarop hij zich steunt om te besluiten dat verzoekers gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij (zie ook *infra*). De gemachtigde motiveert tevens op uitdrukkelijke wijze omtrent de door de verzoeker, die op 17 juli 2025 werd gehoord nopens zijn verblijfssituatie, afgelegde verklaringen inzake de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (cf. artikel 44ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Er wordt tevens geduïd dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat het bevel wordt afgegeven met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder toestemming.

Ook het inreisverbod is op afdoende wijze gemotiveerd. Zo wordt immers in de tweede bestreden akte aangegeven dat een inreisverbod (enkel voor het grondgebied van België) van tien jaar wordt afgegeven met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet omdat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Deze vastgestelde bedreiging wordt, net als in de eerste bestreden akte, als volgt toegelicht: "hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-plegen van wanbedrijven-aanstoker of hoofd, informaticabedrog, manipulatie van informaticagegevens, omzetting of overdracht criminele vermogensvoordelen, deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 26.05.2025 werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 54 maanden. De criminele organisatie was quasi-professioneel gestructureerd en ontplooide grensoverschrijdende activiteiten. De organisatie was opgebouwd rond een uitgekiend 'businessmodel', waarbij gelden van nietsvermoedende burgers afgeleid werden middels phishing-praktijken. De verduisterde gelden werden gebruikt om on line aankopen te verrichten van gemakkelijk te verhandelen producten, die op verschillende locaties in meerdere landen werden geleverd, daar werden opgehaald door tussenpersonen en nadien te gelde werden gemaakt door

weer anderen. Vermogensvoordelen werden (deels) weggesluisd naar buitenlandse rekening. Het staat vast dat de organisatie bestond uit meerdere personen met een doorgedreven taakverdeling (mules, bunkers, cashers, ...), internationale bindingen had en gebruik maakte van listige kunstgrepen om op onrechtmatige wijze aanzienlijke vermogensvoordelen te verwerven. Phishing of internetbedrog is een ware plaag geworden. De maatschappelijke evoluties verplichten burgers tot het gebruik van internetbankieren en het uitvoeren van virale (financiële) transacties. De draagwijdte van bepaalde internethandelingen zijn niet steeds voor elkeen duidelijk. De betrokkene ziet hierin een opportuniteit om onschuldige burgers te misleiden met het oog op gemakkelijk geldgewin. Het liet betrokkene blijkbaar onverschillig dat het slachtoffer achterblijft met een financiële kater, een geschokt vertrouwen en het onbehaaglijk gevoel bedrogen te zijn. intussen maakte de betrokkene grote sier met andermans geld en pochte met zijn criminele realisaties. Betrokkene zit ingebed in een misdadig milieu. Hij handelde niet impulsief, maar was doordacht en bereidde zijn slag goed voor. Hij nam een leidende rol op binnen een criminele organisatie, waarbij hij anderen aanwierf en aanstuurde teneinde het succes van zijn criminele avontuur te maximaliseren en zijn straffeloosheid te verzekeren. Hierdoor groeide de negatieve impact van de misdadige onderneming en werd de schade voor de samenleving danig verhoogd. De betrokkene zich gevoelig voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin zodat het niet uitgesloten is dat hij in de toekomst opnieuw laat verleiden. Er zijn geen overtuigende indicaties dat de betrokkene definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst. Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen." De gemachtigde gaat vervolgens opnieuw uitdrukkelijk in op de door de verzoeker op 17 juli 2025 afgelegde verklaringen en besluit als volgt waarom een inreisverbod van tien jaar in verzoekers geval proportioneel wordt geacht: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel." De verzoeker kan, gelet op deze uitgebreide motieven die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben, niet worden gevolgd waar hij stelt dat het inreisverbod gebruik maakt van een aantal stijlclausules en dat er weinig werd stilgestaan bij zijn persoonlijke omstandigheden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821)

De in de bestreden aktes voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde enkel poneert dat er geen overtuigende indicaties zijn dat de verzoeker afstand wenst te doen van zijn crimineel milieu, maar dat er geen argumentatie is opgenomen waaruit dit zou blijken, merkt de Raad vooreerst op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). De verzoeker kan bovendien van de verweerder niet het onmogelijke verwachten. Er valt niet in te zien hoe de verweerder verder kan verantwoorden dat iets (nl. de voormelde indicaties) niet voorligt. De loutere vaststelling dat er geen indicaties voorliggen, volstaat dan ook in het licht van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling laat de verzoeker toe om hierover een inhoudelijke betwisting naar voor te brengen.

De verzoeker geeft tevens aan dat de gemachtigde, bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, het derde van de zogenaamde Boultif-criteria onvoldoende heeft gemotiveerd. Deze criteria zijn door het EHRM ontwikkeld bij de beoordeling van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming voor gevestigde vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verblijfs- of verwijderingsmaatregel om redenen van openbare orde. Het derde criterium handelt specifiek over het in rekening nemen van het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode. De verzoeker verliest echter uit het oog dat in de bestreden beslissingen op goede gronden is gesteld dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. De verzoeker beaamt dit overigens zelf. Hij zet immers in zijn enig middel uiteen dat de gemachtigde "correct aanhaalt in haar beslissing heeft verzoeker weinig belangen in België. Hij heeft geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of familieleden. Hij heeft bovendien geen ziekte dewelke hem kan belemmeren om terug te reizen. Verzoeker heeft zelf verklaard dat hij in principe wel akkoord is om terug te keren naar Nederland." Aangezien de verzoeker niet aangeeft enig door artikel 8 van het EVRM beschermde banden te hebben met of in België, kan hij niet dienstig voorhouden dat de verweerder op uitdrukkelijke wijze diende te motiveren omtrent het derde van het Boultif-criteria zoals ontwikkeld door het EHRM.

De overige kritiek die de verzoeker naar voor brengt is een inhoudelijke betwisting omtrent de motieven van de bestreden beslissingen. Zij houdt geen verband met de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht en wordt onderzocht in het raam van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2. De verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 27, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

De Burgerschapsrichtlijn werd immers omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C 258/96, Kampelmann, pt. 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C 279/91, Suffritti, pt. 13). De verzoeker toont dit niet concreet aan. Artikel 27, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van deze bepalingen (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. Strafrechtelijke veroordelingen vormen op zichzelf nog geen reden voor deze maatregelen.

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44*bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft toegelicht dat het evenredigheidsbeginsel in het algemeen betekent dat de ter zake vastgestelde nationale maatregelen passend en noodzakelijk moeten zijn om het beoogde doel te bereiken (zie in die zin arrest van 2 augustus 1993, Alluè e.a., C-259/91, C-331/91 en C-332/91, punt 15). Specifiek met betrekking tot verblijfsmaatregelen genomen en om redenen van openbare orde ten aanzien van (familieleden van) burgers van de Unie, heeft het Hof het volgende gesteld: *“Aldus volgt uit artikel 27, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2004/38 dat maatregelen tot beperking van het verblijfsrecht van een Unieburger of een familielid van hem, met name die van openbare orde, om gerechtvaardigd te zijn, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van betrokkene. (...) Om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde en de openbare veiligheid, moet dus rekening worden gehouden met de in artikel 28, lid 1, van richtlijn 2004/38 geformuleerde criteria, te weten de duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied van de gastlidstaat, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in de gastlidstaat en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Ook de ernst van het strafbare feit moet in het kader van het evenredigheidsbeginsel in aanmerking worden genomen.”* (HvJ 13 september 2016, nr. C-165/14, Rendón Marin, ptn. 59 en 62).

De verzoeker kan bijgevolg niet zonder meer worden gevolgd waar hij stelt dat het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel de lidstaten verplicht om de minst ingrijpende maatregel te nemen. Wel moet het gaan om een passende maatregel die in evenredigheid staat met het beoogde doel, *in casu* het vrijwaren van

's lands openbare orde en de toepassing van de immigratiereggeving, en waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van het strafbare feit en met de duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied van de gastlidstaat, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in de gastlidstaat en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Waar ten aanzien van de verzoeker, die een Unieburger is, een verwijderingsmaatregel wordt getroffen en een inreis- en verblijfsrechtelijke beperking voor België wordt opgelegd om *“ernstige”* redenen van openbare orde, past het om ook de nadere rechtspraak van het Hof hieromtrent in acht te nemen. In zijn rechtspraak licht het Hof toe dat het begrip *“openbare orde”* hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten *“ernstige redenen van openbare orde”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”*.

“Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip *“ernstige redenen”* breder is dan het begrip *“dwingende redenen”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*, zeker vallen onder de categorie van *“gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marín, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Het gegeven dat de betrokkene op het ogenblik van de verwijderingsmaatregel is gedetineerd, zoals *in casu*, verhindert niet dat een actueel gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld. Het Hof heeft hieromtrent reeds gesteld *“dat de omstandigheid dat iemand op het moment waarop een verwijderingsbesluit wordt vastgesteld, is gedetineerd zonder uitzicht op invrijheidstelling in de nabije toekomst, niet uitsluit dat zijn gedrag in voorkomend geval als een werkelijke en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van het gastland kan worden aangemerkt”* (HvJ 13 juli 2017, C-193/16, E., pt. 27).

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij - zonder in te gaan op de concrete motieven ter verantwoording van het besluit dat er van verzoekers gedrag een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde uitgaat - stelt dat er geen sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde nu het risico op recidive wordt geneutraliseerd doordat hij is opgesloten in de gevangenis van Dendermonde. Een dergelijke algemene visie is niet in overeenstemming met de artikelen 43, 44ter en 44nonies van de Vreemdelingenwet, in hun richtlijnconforme interpretatie. Bovendien draait de verzoeker de zaken om. Het gegeven dat de verzoeker is opgesloten in de gevangenis ten gevolge van een strafrechtelijke veroordeling houdt weliswaar (mede) verband met de bescherming van de maatschappij (dit door de betrokkene van de maatschappij af te sluiten), doch dit betekent *an sich* niet dat verweerder niet op redelijke wijze zou kunnen besluiten dat er een actueel gevaar is voor de openbare orde. Het opleggen van een effectieve gevangenisstraf, *quod in casu*, vormt veeleer een bevestiging van het actuele gevaar dat de betrokkene vormt voor de maatschappij.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Met de thans bestreden beslissingen wordt aan de verzoeker het bevel gegeven om het Belgische grondgebied te verlaten met daarbovenop een inreisverbod van tien jaar voor het Belgische grondgebied, dit om (ernstige) redenen van openbare orde. De verzoeker brengt een inhoudelijke betwisting naar voor omtrent de beoordeling met betrekking tot het actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

In de tweede bestreden akte kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

“Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoering-plegen van wanbedrijven-aanstoker of hoofd, informaticabedrog, manipulatie van informaticagegevens, omzetting of overdracht criminele vermogensvoordelen, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 26.05.2025 werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 54 maanden. De criminele organisatie was quasi-professioneel gestructureerd en ontplooide grensoverschrijdende activiteiten. De organisatie was opgebouwd rond een uitgekiend ‘businessmodel’, waarbij gelden van nietsvermoedende burgers afgeleid werden middels phishing-praktijken. De verduisterde

gelden werden gebruikt om on line aankopen te verrichten van gemakkelijk te verhandelen producten, die op verschillende locaties in meerdere landen werden geleverd, daar werden opgehaald door tussenpersonen en nadien te gelde werden gemaakt door weer anderen. Vermogensvoordelen werden (deels) weggesluisd naar buitenlandse rekening. Het staat vast dat de organisatie bestond uit meerdere personen met een doorgedreven taakverdeling (mules, bunkers, cashers, ...), internationale bindingen had en gebruik maakte van listige kunstgrepen om op onrechtmatige wijze aanzienlijke vermogensvoordelen te verwerven. Phishing of internetbedrog is een ware plaag geworden. De maatschappelijke evoluties verplichten burgers tot het gebruik van internetbankieren en het uitvoeren van virale (financiële) transacties. De draagwijdte van bepaalde internethandelingen zijn niet steeds voor elkeen duidelijk. De betrokkene ziet hierin een opportuniteit om onschuldige burgers te misleiden met het oog op gemakkelijk geldgewin. Het liet betrokkene blijkbaar onverschillig dat het slachtoffer achterblijft met een financiële kater, een geschokt vertrouwen en het onbehaaglijk gevoel bedrogen te zijn. intussen maakte de betrokkene grote sier met andermans geld en pochte met zijn criminele realisaties. Betrokkene zit ingebed in een misdadig milieu. Hij handelde niet impulsief, maar was doordacht en bereidde zijn slag goed voor. Hij nam een leidende rol op binnen een criminele organisatie, waarbij hij anderen aanwierf en aanstuurde teneinde het succes van zijn criminele avontuur te maximaliseren en zijn straffeloosheid te verzekeren. Hierdoor groeide de negatieve impact van de misdadige onderneming en werd de schade voor de samenleving danig verhoogd. De betrokkene zich gevoelig voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin zodat het niet uitgesloten is dat hij in de toekomst opnieuw laat verleiden. Er zijn geen overtuigende indicaties dat de betrokkene definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst. Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.”

De Raad baseert zich bij zijn beoordeling op deze motieven, aangezien de verzoeker met zijn betoog geen duidelijk onderscheid maakt tussen de (voor het overgrote deel identieke) motieven die in de eerste dan wel in de tweede bestreden akte zijn opgenomen en aangezien het opgelegde inreisverbod van tien jaar een “ernstige bedreiging” voor de openbare orde vereist, terwijl voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts niet nader gekwalificeerde “redenen van openbare orde” vereist zijn (cf. artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet) en het, gelet op hetgeen voorafgaat, volstaat om vast te stellen dat verzoekers gedragingen op goede en redelijke gronden werden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, om ipso facto te vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Bovendien betoogt de verzoeker in wezen dat er niet voldaan is aan de ernstige redenen van openbare orde (of openbare veiligheid) zoals voorzien in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

In casu dient de Raad derhalve, aan de hand van verzoekers betoog ter ondersteuning van het enig middel, na te gaan of de verweerder effectief op een zorgvuldige en redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker stelt dat het risico op recidive niet voldoende is aangetoond en hij wijst erop dat hij sinds het arrest van het Hof van Beroep niet meer werd veroordeeld. Er valt echter niet in te zien hoe het gegeven dat de verzoeker niet meer opnieuw werd veroordeeld sinds zijn veroordeling door het Hof van Beroep te Gent op 26 mei 2025, zou impliceren dat de verweerder niet op goede en redelijke gronden in hoofde van de verzoeker een risico heeft ontwaard dat hij zijn schadelijke gedrag zou verderzetten. Dat het een zeer recente veroordeling betreft, nauwelijks drie maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, en dat de verzoeker sedertdien is opgesloten in de gevangenis ten gevolge een effectieve gevangenisstraf van 54 maanden, kan in tegendeel in alle redelijkheid in aanmerking worden genomen bij het vaststellen van een actueel en ernstige gevaar voor de openbare orde. Het is ook niet absoluut vereist dat de verzoeker reeds eerdere strafrechtelijke feiten heeft gepleegd.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel weliswaar dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24), doch het is ook mogelijk dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). De verweerder moet zich dus baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat de bestreden beslissingen worden genomen en die blijken uit het administratief dossier.

In verzoekers geval heeft de verweerder in rekening genomen dat de verzoeker zeer recent werd veroordeeld voor zijn leidende rol in een criminele organisatie die quasi-professioneel gestructureerd was en

grensoverschrijdende activiteiten ontplooid van *phishing*. De verweerder wijst op de maatschappelijke impact van *phishing* en stelt vast dat de verzoeker hierin een opportuniteit ziet om onschuldige burgers te misleiden met het oog op gemakkelijk geldgewin, dat het hem blijkbaar onverschillig liet dat het slachtoffer achterblijft met een financiële kater, een geschokt vertrouwen en het onbehaaglijk gevoel bedrogen te zijn, en dat hij intussen grote sier maakte met andermans geld en pochte met zijn criminele realisaties. De verweerder benadrukt tevens dat de verzoeker ingebed zit in een misdadig milieu, dat hij niet impulsief handelde en dat hij een leidende rol opnam binnen een criminele organisatie, dat hij anderen aanwierf en aanstuurde teneinde het succes van de criminele activiteiten te maximaliseren en zijn straffeloosheid te verzekeren, waardoor de schade voor de samenleving danig werd verhoogd. De verweerder geeft aan dat de verzoeker gevoelig is voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin, zodat het niet uitgesloten is dat hij zich in de toekomst opnieuw laat verleiden. Tevens wordt opgemerkt dat er geen overtuigende indicaties voorliggen dat de verzoeker definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu, wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst. De verweerder besluit dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van de verzoeker een ernstig en actueel risico inhoudt op een nieuwe schending van de openbare orde. De verzoeker doet het dan ook ten onrechte voorkomen alsof de verweerder zich enkel op algemene wijze zou hebben gebaseerd op het winstgevend karakter van het misdadig gedrag en dat er enkel werd verwezen naar het vroegere gedrag. De verzoeker gaat op geen enkele wijze concreet in op de door hem gepleegde (recente) feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep te Gent op 26 mei 2025 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 56 maanden. Hij gaat ook niet in op de vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier (waarin onder meer een kopie is opgenomen van het arrest van 26 mei 2025), omtrent zijn rol in de criminele organisatie, omtrent zijn onverschillige houding naar de slachtoffers toe, en hij betwist op zich ook niet dat hij handelde uit een drang naar gemakkelijk geldgewin.

Wel stelt de verzoeker dat er enkel zou zijn verwezen naar het vroegere gedrag. Ook hierin kan de verzoeker echter niet worden gevolgd. De verweerder heeft immers vastgesteld dat er geen overtuigende indicaties voorliggen dat de verzoeker definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst. Bovendien betreft het risico op recidive sowieso een inschatting naar de toekomst toe. De verweerder kan zich hierbij wel degelijk mede steunen op de aard van de gedragingen die tot de veroordeling hebben geleid, op verzoekers ingesteldheid (drang naar gemakkelijk geldgewin) en zijn onverschillige houding naar de slachtoffers toe. Bovendien heeft de bevoegde strafrechter in het arrest van 26 mei 2025 zelf op uitdrukkelijke wijze aangegeven dat de verzoeker zich gevoelig toonde voor slechte invloeden en genoot van het grof financieel gewin zodat het niet uitgesloten is dat hij zich in de toekomst opnieuw laat verleiden, alsook stelde de strafrechter in dit zeer recente arrest zelf vast dat er geen overtuigende indicaties voorliggen dat de verzoeker definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst (zie elektronisch administratief dossier, stuk 5). Het is dan ook niet onredelijk van de verweerder om deze beoordeling over te nemen.

Waar de verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij momenteel zicht heeft op werk en huisvesting, verwijst hij naar een mailbericht van zijn advocaat *d.d.* 26 april 2025 (inventaris verzoekschrift, stuk 3). Dit e-mailbericht werd echter, blijkens de bewoordingen ervan, opgesteld in het kader van het strafproces voor het Hof van Beroep te Gent en het werd niet aan de diensten van de verweerder overgemaakt. Evenmin heeft de verzoeker tijdens zijn gesprek met de terugkeerbegeleider op 17 april 2025 aangegeven dat hij in Nederland bij zijn vader kon gaan wonen of werken. De verweerder kon hiermee dan ook geen rekening houden. De verzoeker verklaarde louter dat hij snel terug wil keren naar Nederland (zie elektronisch administratief dossier, stukken 11 en 13).

De verzoeker gaat voorts op uitgebreide wijze in op de mogelijkheid om vanaf 9 september 2025 in aanmerking te komen voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in artikel 47, §2, van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (hierna: de wet externe rechtspositie). Het betreft echter een loutere mogelijkheid en geen verplichting. Bovendien bevestigt de verzoeker in wezen zelf dat hij op het moment dat de bestreden beslissingen werden getroffen nog niet van deze mogelijkheid kon genieten. De verzoeker verliest uit het oog dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kadert in een tussenstaatse overbrenging van gevonniste personen zonder instemming, waarop niet de wet externe rechtspositie maar de wet van 15 mei 2012 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenningen op de vrijheidsbenemende straffen of maatregelen uitgesproken in een lidstaat van de Europese Unie van toepassing is. Dat de verzoeker in een verdere toekomst ook een verzoek zou kunnen indienen voor een voorwaardelijke vrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, neemt niet weg dat de verweerder reeds een bevel om het grondgebied te verlaten kon treffen in het raam van een tussenstaatse overbrenging zonder instemming zoals voorzien in artikel 6, §2, van de voormelde wet van 15 mei 2012. De verzoeker kan van de verweerder niet verwachten dat hij zou wachten met het nemen van deze of gene beslissingen totdat de verzoeker de kans heeft om een voorwaardelijk invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied te vragen waarbij er dan in een nog later stadium een advies zou volgen van de strafuitvoeringsrechtbank omtrent het recidiverisico. De

verzoeker citeert overigens uit een oude versie van de wet externe rechtspositie. Artikel 52, §1, van deze wet voorziet immers sedert 19 maart 2013 in een termijn van zes maanden (en niet twee maanden) voor de zitting van de strafuitvoeringsrechtbank waarbij het Openbaar Ministerie uiterlijk op die zitting schriftelijk advies uitbrengt.

De verzoeker hekelt voorts dat de verweerder voorbij gaat aan het re-integratietraject en dat de verweerder zijn gedrag en zijn inspanningen in de gevangenis niet heeft nagegaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat er een re-integratietraject lopende was op het moment van de bestreden beslissingen. Een dergelijk re-integratietraject is ook geenszins verplicht bij een tussenstaatse overbrenging van gevonniste personen. De verzoeker onderbouwt zijn bewering ook niet met enig concreet element. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 27 april 2026 reeds werd in kennis gesteld van het voornemen van de verweerder om een verwijderingsmaatregel te nemen en een inreisverbod in het kader van een op til staande tussenstaatse overbrenging (zie elektronisch administratief dossier, stuk 11). De verzoeker toont in dit kader niet aan dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen niet de kans heeft gehad om de eventuele positieve elementen inzake zijn gedrag in hechtenis naar voor te brengen. Gelet op het feit dat de verzoeker nauwelijks drie maanden voorafgaand door het hof van beroep werd veroordeeld tot een lange, effectieve gevangenisstraf van 56 maanden, en gelet op het feit dat het hof van beroep uitdrukkelijk heeft aangegeven dat er geen overtuigende indicaties voorliggen dat de verzoeker definitief afstand wenst te nemen van zijn criminele milieu wat een ongunstige prognose schept voor de toekomst, en gelet op het feit dat het verzoek om een gedeelte van de straf met uitstel op te leggen resoluut werd afgewezen en er werd benadrukt dat het nodig is om de verzoeker tijdelijk uit de maatschappij te verwijderen, diende de verweerder geen uitdrukkelijke vragen te stellen of nader onderzoek te doen naar verzoekers gedragingen in de drie maanden in detentie die volgden na de veroordeling.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoeker met zijn betoog niet aan dat de verweerder op onredelijke of onzorgvuldige wijze een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde heeft vastgesteld.

De verzoeker toont met zijn uiterst vage kritiek, dat de verweerder bij de beslissing dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van tien jaar geen rekening heeft gehouden met al zijn specifieke omstandigheden, niet aan dat de verweerder niet of op onvoldoende of onzorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle relevante en actuele elementen. De Raad wijst erop dat de verweerder blijkens de motieven van de tweede bestreden akte, bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, rekening hield met verzoekers verklaringen inzake de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De verzoeker toont niet aan met welk element precies ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Hij erkent overigens dat hij weinig belangen heeft in België en dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. De verzoeker gaat er zelf aan voorbij dat de geldingsduur van het inreisverbod niet enkel wordt bepaald aan de hand van het vastgestelde ernstige gevaar voor de openbare orde, maar ook op grond van het belang van de immigratiecontrole. De verzoeker maakt met zijn betoog niet concreet aannemelijk dat verweerder niet op redelijke wijze zou hebben besloten dat *in casu* een inreisverbod van tien jaar proportioneel is.

De verzoeker toont evenmin concreet aan dat de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten ondeugdelijk zouden zijn of zouden getuigen van een onredelijk of onzorgvuldig overheidsoptreden. De verzoeker heeft overigens in het enig middel zelf aangegeven dat hij in principe akkoord is om terug te keren naar Nederland.

Een schending van artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE